

วิธีดำเนินการวิจัยและการรวบรวมข้อมูล

ประชากร

ประชากรซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คืออาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ ของปีการศึกษา ๒๕๑๓ ของมหาวิทยาลัย ทั้ง ๕ แห่ง ในพระนคร อันได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้ประชากรทั้งสิ้น ๒๓๐ คน ตามจำนวนต่อไปนี้คือ

๑. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ๑.๑ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวไทย ๘๗ คน
 - ๑.๒ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ๒๒ คน
๒. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 - ๒.๑ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวไทย ๓๗ คน
 - ๒.๒ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ๑๒ คน
๓. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - ๓.๑ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวไทย ๒๕ คน
 - ๓.๒ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ๑๐ คน
๔. มหาวิทยาลัยมหิดล
 - ๔.๑ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวไทย ๑๒ คน
 - ๔.๒ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ๖ คน
๕. มหาวิทยาลัยศิลปากร
 - ๕.๑ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวไทย ๑๔ คน
 - ๕.๒ อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ๕ คน

ที่มาของข้อมูล

เครื่องมือซึ่งใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือการใช้แบบสอบถาม แบบสอบถาม ซึ่งใช้กับอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามโดยแยก ออกเป็นส่วน ๆ ดังนี้ คือ

๑. สภาพและลักษณะโดยทั่วไปของอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ
๒. การรู้จักและความถี่ในการใช้วัสดุและเครื่องมือโสตทัศนศึกษาของอาจารย์
๓. ความสามารถของอาจารย์ในการใช้เครื่องมือโสตทัศนศึกษา
๔. การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ประกอบการสอนภาษาต่างประเทศ
๕. ปัญหาและอุปสรรคในการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในการสอนภาษาต่างประเทศ
๖. ความจำเป็นและความต้องการของอาจารย์เกี่ยวกับโสตทัศนอุปกรณ์
๗. ความคิดเกี่ยวกับผลของการใช้โสตทัศนอุปกรณ์
๘. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงบริการทางโสตทัศนศึกษา

การทดลองแบบสอบถาม

เมื่อผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามแล้ว จึงได้เสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย และกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อจัดพิมพ์ทำแบบทดลอง (try - out) กับอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จำนวน ๑๕ ชุด ผลการทดลองใช้ ปรากฏว่ามีข้อบกพร่องบางประการ ผู้วิจัยจึงทำการแก้ไขแบบสอบถามจนเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม แล้วจึงนำมาพิมพ์ จำนวน ๒๕๐ชุด เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย โดยแจกไปยังประชากรทั้งหมด คืออาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศของมหาวิทยาลัย ๕ แห่งดังกล่าว

การส่งแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ขอจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อแนะนำตัวและขอความร่วมมือในการวิจัยจากหัวหน้าแผนกภาษาต่างประเทศของแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยทั้ง ๕ แห่ง

จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการติดต่อกับหน้าแผนกหรือภาควิชาภาษาต่างประเทศ เพื่อทราบจำนวนอาจารย์ที่แน่นอนและเพื่อนัดแนะเวลาการรับแบบสอบถามคืน ซึ่งก็ได้รับความสะดวกดียิ่งจากทุกฝ่าย

จำนวนแบบสอบถามซึ่งแจกไปยังประชากรทั้งหมด ๒๓๐ ชุด และได้รับคืนเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์จำนวน ๑๘๐ ชุด คิดเป็นจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนร้อยละ ๗๘.๒๑

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีทางสถิติคือ

๑. ทหาคาร้อยละในเรื่องเกี่ยวกับ
 - ๑.๑ สภาพและลักษณะโดยทั่วไปของอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ
 - ๑.๒ ความสามารถของอาจารย์ในการใช้เครื่องมือทางโสตทัศนศึกษา
 - ๑.๓ การใช้โสตทัศนอุปกรณ์ประกอบการสอนภาษาต่างประเทศโดยเปรียบเทียบ กับจำนวนอาจารย์ซึ่งสอนวิชานั้น ๆ
 - ๑.๔ ปัญหาและอุปสรรคในการใช้โสตทัศนอุปกรณ์ในการสอนภาษาต่างประเทศ
 - ๑.๕ ความคิดเห็นและทัศนคติของอาจารย์เกี่ยวกับการปรับปรุงบริการทางโสตทัศนศึกษา
๒. การหาค่าเฉลี่ยในเรื่องเกี่ยวกับ
 - ๒.๑ การรู้จักและความดีในการใช้วัสดุและเครื่องมือทางโสตทัศนศึกษาของอาจารย์ โดยหาค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกัน
 - ๒.๒ ความจำเป็นและความต้องการของอาจารย์เกี่ยวกับวัสดุและเครื่องมือโสตทัศนศึกษา
 - ๒.๓ ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการใช้โสตทัศนอุปกรณ์

โดยใช้วิธี Weighting โดยแบ่งระดับตามข้อ ๒.๑ และ ๒.๓ เป็น
๔ ระดับ โดยให้คะแนนต่างกันคือ

ข้อ ๒.๑ การรู้จักโสตทัศนูปกรณ์

ไม่รู้จัก	=	๐	คะแนน
รู้จักบ้างเล็กน้อย	=	๑	คะแนน
รู้จักดี	=	๒	คะแนน
รู้จักดีมาก	=	๓	คะแนน

ความถี่ในการใช้

ไม่เคยใช้	=	๐	คะแนน
ใช้ค่อนข้างน้อย	=	๑	คะแนน
ใช้ปานกลาง	=	๒	คะแนน
ใช้บ่อยครั้ง	=	๓	คะแนน

ข้อ ๒.๓ ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการใช้โสตทัศนูปกรณ์

น้อยที่สุด	=	๐	คะแนน
ค่อนข้างน้อย	=	๑	คะแนน
ปานกลาง	=	๒	คะแนน
มากที่สุด	=	๓	คะแนน

จากคะแนนที่ได้จะนำไปหาค่าเฉลี่ยจากสูตร^๑

$$\bar{X} = \frac{N_1 X_1 + N_2 X_2 + N_3 X_3 + N_4 X_4}{N}$$

^๑ อาจารย์ประคอง กรรณสูต, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู (พระนคร : ไทยวัฒนา
พานิช, ๒๕๐๘) , หน้า ๓๗

\bar{X}	=	ค่าเฉลี่ย
X_1	=	๓
X_2	=	๒
X_3	=	๑
X_4	=	๐
N_1	=	จำนวนคำตอบในช่อง รู้จักดีมาก ไขบ่อยครั้ง และ ผลมากที่สุด
N_2	=	จำนวนคำตอบในช่อง รู้จักดี ไขปานกลาง และ ผลปานกลาง
N_3	=	จำนวนคำตอบในช่อง รู้จักบ้างเล็กน้อย ไข ค่อนข้างน้อย และผลค่อนข้างน้อย
N_4	=	จำนวนคำตอบในช่อง ไม่รู้จัก ไม่เคยไข และ ผลน้อยที่สุด

$$N = N_1 + N_2 + N_3 + N_4$$

ค่า \bar{X} ที่ได้ จะจัดระดับการรู้จัก ความถี่ในการไข และผลของการไข
โดยทฤษฎีปรนัยดังนี้ คือ

คะแนนระหว่าง	๐.๐๐ - ๐.๔๘	=	ไม่รู้จัก ไม่เคยไข และ ผลน้อยที่สุด
คะแนนระหว่าง	๐.๕๐ - ๑.๔๘	=	รู้จักไขบ้างเล็กน้อย ไข ค่อนข้างน้อยและผลค่อนข้าง น้อย
คะแนนระหว่าง	๑.๕๐ - ๒.๔๘	=	รู้จักดี ไขปานกลาง และ ผลปานกลาง
คะแนนระหว่าง	๒.๕๐ - ๓.๐๐	=	รู้จักดีมาก ไขบ่อยครั้งและ ผลมากที่สุด

ส่วนข้อ ๒.๒ คือความจำเป็นและความต้องการเกี่ยวกับวัสดุและเครื่องมือ
 โสตทัศนศึกษา ใช้วิธี weighting เป็น ๓ ระดับคือ

	ไม่จำเป็น	=	๐	คะแนน
	จำเป็นบ้าง	=	๑	คะแนน
ก	จำเป็นมาก	=	๒	คะแนน

และนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าเฉลี่ยจากสูตรเหมือนสูตรข้างต้นดังกล่าวคือ

$$\bar{X} = \frac{N_1X_1 + N_2X_2 + N_3X_3}{N}$$

ค่า \bar{X} ที่ได้จะจัดระดับความจำเป็นดังนี้ คือ

คะแนนระหว่าง	๐.๐๐ - ๐.๔๙	=	ไม่จำเป็น
คะแนนระหว่าง	๐.๕๐ - ๑.๔๙	=	จำเป็นบ้าง
คะแนนระหว่าง	๑.๕๐ - ๒.๐๐	=	จำเป็นมาก

การเสนอผลการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้เสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยออกมา เป็นตาราง

(Table)